

S KAMARŮ A BERANEM ĀŠPLNĀŠ NA SEVER - 2.

Neděle, 18 září 2022

Slábla jsem pokračování - Mikinovy cesty do inuitské vesničky Tuktoyaktuk na břehu Severního ledového oceánu. Pokračování - se trošku opozdilo, ne jeho vinou. Kudlanka se "trošku zasekla" a nějak moc nefungovala. Tedy, ne nějak jako časopis, ale sama pachatelka... Měla jsem zase problémy se svou praktickou látkou. Ale - to vám napovídá jinde - tady spolu pojedeme do toho dalekého místa na jeho světa - k Inuitům. Mj. dávala jsem se na tamějšího počasí - a kupodivu dnes (v neděli) je tam stejně "teple jako u nás..."

Tuktoyaktuk je fakt hodně drsné místo.

Domky Inuitů jsou většinou pěkné a dobře udržované, ale mezi nimi jen pár, sem tam zkářilá, naplavená dřevem, lodě, sněhová skotry i dodávky v nejrůznějších stadiích rozkladu. Zahrádky jsou opravdová trávnička zde nevidíte. Přesto máj tohle místo jedinečnou atmosférou, hlavně díky přítelkyním obyvatelům.

Máj - tam taky pár obchodů i kostelík, malinkou restauraci, radarovou stanici tzv. DEW Line, kterou vybudovalo NATO pro pád, kdyby Rus (jak je jeho zvykem) zapomněl, kde má hranice.

A plně na konci osady máj kamenitou vřstou s másty k parkování a velikým napísem Arctic Ocean.

A tak jsme se navzdory silnému větru radovali, fotili a májeli si nohy v oceánu. Kluci pak dokonce našli hezké malé dřevěné katolický kostelík, a tak jen mohli litovat, že se s tím světem obádem nepokali. Jak už jsem psal minule, tak když neděle, oni si museli odsloužit máj, protože oba jsou katolíci, a jeden z nich je farářem. A tak co jim zbývalo...

Potom nás čekala ještě poměrně slušná večeře v restauraci, s ochutnávkou velrybího tuku zvaného muktuk, a už jsem zbývalo jen zalehnout.

Druhý den jsme se dokodrcali zpět do Inuviku. Ten je zdaleka největší - ze všech šest osad v těchto severních Kanadách, a jako jediný by se dal nazvat městem. Je v něm známý kostel ve tvaru igloo, poměrně velký obchodní středisko, pár hotelů i restaurací, bar, a samozřejmě i obchod s alkoholem.

Mezi domy jsou izolované trubky nebo bedny - zvané utilidory. Tady vede kanalizace i pád vody, které by se daly do větrání zmrzlé půdy zahrabat jen těžko.

Obyvatelé Inuviku jsou Gwitchin, Inuit, bledé i další - hlavní příkistinci, kteří si zde zbudovali nejsevernější město na západní polokouli.

A z Inuviku jsme jeli zpět na jih, přes oba trajekty, Fort McPherson a Richardson Mountains.

Tam jsem hodně přáelo a byla mlha,

ale vÁje se spravilo na Yukonu, kde svÁ-tilo slunÁ-Á•ko a kde uÁ¾ zliÁjtne listÁ- na stromech i v tundÁ™e.

Pokud se nÁ•komu zdÁj, Á¾e na fotce s tundrou a letÁ-cÁ-m havranem vidÁ- i medvÁ›da, máj pravdu. Ten Á•ernÁ½ flek pod havranem je opravdu pasoucÁ- se medvÁ-dek...

A to uÁ¾ nÁjm zbÁ½vala jen poslednÁ- noc na nÁjem campu v Rock River, a pak jsme jeli pÁ™es Ogilvie Mountains domÁ.

Na tachometru mi pÁ™ibylo 1900 kilometrÁ, na pÁ™ednÁ-m skle Berana pÁjr prasklin, ale stÁjlo to zato.

Za polÁjrnÁ- kruh jezdÁ-m teÁ• kaÁ¾dÁ½ tÁ½den.

A fotÁ-m a fotÁ-m,

tak vÁjm zas nÁ›co â€žod nÁjsâ€œ brzo ukÁjÁ¾u.

MIKIN